

Chromatic, big beat s příchutí hříchu mládí

Část první: Jak to začalo.

V několika předchozích článcích jsem se zmiňoval o několika přátelích, jednom zvukaři a muzikantech. Moji blízcí se divili, proč jsem nenapsal, o kterou kapelu se jednalo. Původně jsem si chtěl ponechat něco ze svých vzpomínek pro sebe a tak jsem se tomuto tématu vyhýbal, ale teď si říkám, napiš to, dokud si alespoň část vzpomínek vybavuješ, hospic je holt na pochodu.

O působení ve svém první kapele se zmiňovat nebudu a skočím v čase do svých 18-ti let.

V té době jsem vedl pionýrský oddíl v mém bydlišti v Podivíně. Říká se, že v patnácti jsou všichni kluci stejní, ale na dva z nich nemůžu a nechci zapomenout. Později se z nich stali moji nejlepší kamarádi a přátelé. Jako pionýrský vedoucí jsem se moc neosvědčil, protože jsem odmítal nosit stejnokroj a politické aktuality, předepsané stanovami, jsem považoval za úplnou pitomost. Raději jsem se svým oddílem chodil do lesa nebo s nimi debatoval o umění a kultuře. Část kluků to ne bavilo, takže si nosili kopací míč a hráli fotbal, ale se zbytkem jsme si vcelku dobře rozuměli. Takto jsem zaujal i Mildu Kučeru a Jirku Němečka. S Jirkou, který chodil na Gymnásium do Břeclavi stejně jako já, jsme našli společnou řeč. Já jsem byl zastáncem avantgardy, moje obrazy i básně o tom jasně vypovídaly. Hudba, kterou jsem při přiváděla Jirku nezřídka k názorů, nás paradoxně že moji kamarádi a když viděli, že maluji, jsem si k malování pouštěl, Když je to přestalo bavit, ně zařadil, jenže moc nahlas přemýšlel. Často se myšlenkách i tvorbě debatoval. Nejvíce ho dráždila moje milá hudba: "Ježíšmarjá, pusť něco jiného nebo chytnu epileptický záchvat, to se opravdu nedá poslouchat!" Se zármutkem v duši jsem sundal z gramofonu Jazz celulu s mým milovaným Laco Deczim a pustil stravitelnější muziku.

"tvorbě svých děl" poslouchal, šílenství, jenže rozdílnost velmi sblížila. Byl jsem zvyklý, přicházeli, kdy se jim zachtělo, poslouchali hudbu, kterou mlčeli, nechávali mě malovat. mlčky odcházeli. I Jirka se mezi nemlčel, rád o mých obrazech mnou vášnivě o mých

Jirka byl a je rozený muzikant a tak vstoupil do uskupení, které si říkalo Chromatic. Velmi rychle zjistil, že zakladatelé nezvládají svoje úkoly podle jeho představ a tak si nejdříve přivedl hráče na basu Mildu Kučeru a později i jiné muzikanty. Původní sestava se změnila natolik, že se stal kapelníkem a chtěl pracovat na nové image kapely. Ještě si vybavuji ten večer, kdy Jirka přišel, aby mě jako technika a hlavně výtvarníka a tvůrce vizuálního obrazu skupiny, přivedl do kapely. Tím jsem se stal nehudebním členem, později slavné skupiny Chromatic.

Mým prvním úkolem bylo vytvořit plakát na první velké vystoupení Chromaticu. Jirka chtěl, abych ho namaloval ručně, olejovými barvami. Snažil jsem se mu vysvětlit, že termín do druhého dne je šílenství, ale to neznáte Jirku, přesvědčoval a hučel do mě, až jsem souhlasil. Za jeho vydatné pomoci

jsme vytvořili první slavnou sadu plakátů. Hráli všemi barvami, zlatou nevyjímaje a vycházeli z mého tehdy tak oblíbeného surrealizmu. Před prvním koncertem jsem byl také představen kapele a ujal se úlohy pomáhat technikům. Nóóó, technikům je silné slovo, jednalo se o jednoho vlastníka čtyř světél, popropojovaných změtí kabelů. Svítlo to jak na dušičky hřbitov. Světlo žádné, ale za to barvy se blížili bílé. Filtry na reflektorech byli tak propálené, že tvořily pouhý dojem barevnosti. Světelný pult tvořila deska z překližky a v ní vyvrtané otvory na páčkové vypínače, ke kterým byly "nasopleny" kabely k jednotlivým reflektorům. Když jsem to uviděl, jíkala mě hrůza, majitel "světelného parku" občas dostal kopanec od elektrického proudu. Musel jsem zakročit. "Prosím tě, nech mě ty kabely aspoň pořádně naletovat a odizolovat!" lamentoval jsem. To byl můj první technický zásah do techniky u skupiny Chromatic. "Světelný pult" jsem odpojil od zásuvky a milého technika jsem poučil, ať ten kabel drží v ruce, aby někoho nenapadlo zastrčit jej zpátky do zásuvky. Od svých 10-ti let jsem chodil do Svazarmu do elektronického kroužku a znalosti, jak slaboproudu, tak rozvodů 240V, jsem měl na velmi dobré úrovni. Byl jsem zvyklý izolaci odstraňovat pomocí předních zubů, proto ta starost o napájecí kabel "světelného pultu". Periferně jsem uviděl, jak kolega napájecí šňůru, přes můj výslovný zákaz, strčil do zásuvky. Chytil jsem ránu do úst od elektřiny a kamarád zase od mé levičky. Ta automaticky vystřelila na bradu kolegy, který zůstal ležet na zemi a ukazoval nám čísla svých bot. Od té doby mě poslouchal na slovo. Zábava tehdy dopadla nad očekávání skvěle, sál byl nabitý k prasknutí, lidi se bavili víc, než jsme čekali.

S Jirkou jsme si dobře rozuměli, a proto jsme se vždy po vystoupení scházeli, abychom rozebrali, co se podařilo a co je třeba zlepšit. seděli i s Milošem a probrali publika. Hudbu jsem tehdy rámcově, ale neexistující zdrcující kritice neušli. Jirka souhlasně hlavou. Miloš se řešení bídneho stavu techniky kapelník Jirka: "Máš pravdu, nemáš co kritizovat!" Tehdy Chromaticu, hybnou silou nejslavnější "zábavové" kapely 80-tých let na Břeclavsku. Na naše časté porady, vzpomínám dodnes. Vášnivě jsme se na nich přeli o spoustě věcí týkajících se kapely. Přes divoké hádky jsme se nikdy na sebe nezlobili, věděli jsme, že nám všem jde o jednu věc - o naši kapelu.

Po zmíněné zábavě jsme velký úspěch a kladný ohlas nehodnotil nebo jenom scéna, bídne osvětlení mé mě poslouchal, kýval mnou také souhlasil, ale rozlouskl šalamounsky postav pořádná světla, ať jsme se stali triumvirátem

Mého úkolu, vytvořit výtvarnou tvář Chromaticu, jsem se ujal okamžitě. Postupně jsem vytvořil znak a také naše jednoznačně identifikovatelné písmo. Plakáty jsme prozatím šmudlali s Jirkou sami, ale bylo jasné, že se musí najít jiné řešení. Později, když jsem nastoupil do svého prvního povolání na Středisko geodézie v Břeclavi, jsem dostal od vedoucího povolení tisknout plakáty na podnikovém OCĚČku. Naše plakáty byly nápadité, jednalo se vlastně o obrazy s názvem kapely. Přítrž svobodě ve výtvarném provedení plakátů učinil až zákaz OVKSČ, dovolil jsem si na plakát mimo oblíbené pavouky a moji tehdejší modelku Lenku, nakreslit šibenici. Na OV si pozvali zástupce zřizovatele naší kapely, který musel slíbit, že obrazy na plakátech nebudou a že nechá vytisknout tehdy běžné plakáty, kde

bude pouze text. I můj dřívější šéf dostal co proto, ale jako člen vedení OV se nás zastal, že nejsme žádní zločinci a že na tom sám nic vadného nevidí, ale ustoupit musel. Úkol na návrh plakátu jsem splnil, na plakátu nebylo nic než název kapely a náš znak. Náš zřizovatel - Sdružený klub pracujících (později Dům kultury ROH) nechal plakáty vytisknout, ale zase bylo zle. Musel jsem na okres za příslušným úředníkem i se zástupcem zřizovatele panem Reichmanem a dostávali jsme špángle. Jak to, že je na plakátu znak, když na plakátě může být jen text a hlavně co je to za písmo. Na plakátech mělo být pouze technické písmo, které bylo schváleno - úředník mával tlustou bichlí s typy písem. Namíтал jsem, že naše písmo sice není v žádném sborníku, ale ničemu nemůže uškodit. Úředník se nedal, řval jak na lesy, až jinak božskou trpělivost. tisíc plakátů a on si nevezme promrhali peníze za tisk. vyčerpá, natisknou se nové dveřmi se na mě usmál: "S hádat, odsouhlasil nám Odsouhlasil!" Další dotisky námětu, okresu již se nikdo OV zjistili, že byl proveden nějaký dotisk? Od té doby až do konce Chromaticu jsme používali moje plakáty.

pan Reichman ztratil svou Řekl, že je vytištěno několik na zodpovědnost, aby se Jakmile se zásoba plakátů podle požadavků okresu. Za blbcem se nemá smysl používání plakátů? byly opět podle mého neptal. Nakonec jak by na

Příště vám milý čtenáři napíši něco o naší technice.

Metoděj Skřeček - mistr zvuku

První Země s.r.o.
Sokolská 474/4
69145 Podivín
www.dobre-ozvuceni.cz